

Rada

Vasile Alecsandri

Are Dochia mult cât are,
Nu e mult o fată mare?
Că-ntre domni, dar orişunde,
Dacă-ţi ştie ea răspunde
Grai ales şi lin ca apa,
Apoi las că Rada ştie
Şi-n ce fel să poarte sapa.
A fost şi ea-n şcoli o toamnă,

Dar găseşti ca ea vreo doamnă?
Cu cosiţă gălbioară,
Ea e naltă şi uşoară
S-o vezi numai şi să tremuri!
Şi de-abia pe la Sân-Petru
Umple optsprezece vremuri.
Sunt şi-n sat destule fete,
Cari de n-au cu ce să-mbete
Ochii omului, au pieptul ele
Alb de taleri şi mărgel.
Rada, când o vezi, te fură
Cu neconţinutul zâmbet
Şi cu-a vorbelor căldură.
Harnică, din zorii zilei
Nu stau mâinile copilei
Fără lucru, tot să prindă,
Casa lor toată-i oglindă.
La izvor vezi pe Rodica
Până-n zori, când pe sub streşini
Încă doarme rândunica.

Pe izlaz nu-i multă hrana,
Dar vezi albă ce-i Joiana!
Şi-n amurg copila-n tindă
Foc în vatră vrea s-aprindă,
Dar mu-mu, Joiana muge
Radă, fă, s-alergi degrabă,
Că-n şopron viţelul suge.

Doar e tare! Haide mai iute!
Şi din drum, ca să-i ajute,
Vin flăcăii totdeauna.

Nu-l înjugi aşa cu buna

Pe vițel, și Rada-i slabă,
Știu flăcăii! Și-și fac seara
Pe-aici vecinic ceva treabă.

Vaca-i tot ce-au ei, ea biata!
Toarce-n sat cu ziua fata,
Dar e veselă din fire;
De noroc și îndestulare
Inima-i în veci e plină:
Când e fericită, spune-mi,
Mai mult ce-are o regină?

Rada-i nălucire vie,
Când aleargă pe câmpie
Și-i bat vânturi în cosiță,
Ori când seara stă-n portiță,
Și-o întrebi: Ce-aștepti, iubită?
Și pe dup-un stâlp s-ascunde,
Galbenă și zăpăcită.

Dar la holdă! Arde soare,
Fetele secerătoare
Râd și cântă, snopi fag grâul,
Murmură-ntre sălcii râul:
Fug la râu vreo patru fete,
E și Rada? Fug flăcăii
Și ei, toți, și nu le-e sete.

Și-n genunchi atunci pe țărături
Ea din pumni cât două sfărături
Bea, iar Nicu: Dă-mi și mie!

Taci! și bea din pălărie!
Cere el, cer mulți să-i dea:
Rada râde, le dă apă,
Toți din pumnii ei să bea.

Zece stropi nu pot să-ncapă:
Prea e mic păhar de apă!
Și-atunci ea, când el glumește,
Joacă pumnii și-l stropește
Pe obraz, dar drăgălașă
Tot ea-l zvântă-n loc de cârpă
Mâneca de la cămașă.

Și cum știe ea s-aleagă
Ce-i frumos! Atât de dragă
O dă portul îmbrăcându-l!

Când o vezi, te-mbată gândul
Că, iubind-o trei dumineci,
S-ar mira de tine-altarul
Ce păcat ai să cumineci!

Iat-o veselă și-aprinsă;
Joacă hora! Cum e-ncinsă,
Cum își poartă-a ei făptură,
Toată-i ca-n zugrăvitură
Mamele, privind-o în horă,
Să cotesc: Olio, tu leică,
Ce mai drac frumos de noră!

De-o întâlnesc în drum bătrânii,
Ei fac pod cu palma mâinii
Peste ochii slabi, s-o vadă:
Draga moșului, tu Radă!
Și uimiți de fata Dochii
O dezmiardă și, când pleacă,
Umezi au de lacrimi ochii.

Dar de-i Rada cât de blândă,
Ea de mic-a fost osândă
Pentru sat. Și nu-i mirare,
Ei flăcăi, ea fată mare:
Pentru-un răs al ei se ceartă,
Și din joc se prind feciorii
La trânteli, cât Doamne iartă!

Da! Și Rada-i mare hoată,
Poate satul tot să-l scoată
Din sărite, ea știe bine!
Dar se teme de-oarecine.
Mă-sa e? Ferească Domnul!
Alt temut: ca să nu-și piardă
Pe acel ce-i pierde somnul.

Unde mergi? Mă duc la moară!
Viu și eu! Și din uscioară
Vladu iese-n cap de stradă.
Nu m-ajungi! Te-ajung eu, Radă!
Dar fugind i se desprinde
Șorțul alb din brâu, iar Vladu
Nu-i dă șorțul, ci i-l vinde.

Ieri mi te-am făcut scăpată;
Azi nu-mi scapi nesărutată!
Cum nu scapi din mână fumul

Nu-mi ești drag, de ce-mi ții drumul?
Ea nu-și crede-a ei cuvinte;
De le-ar crede Vladu însă,
Rada și-ar ieși din minte.

Și cum vrea și nu vrea fata,
Dragul ia, dragul dă plata.
Un sărut păcat să fie?
Numai popa să nu-l știe,
Că te sperie cu iadul
M-ar putea speria pe mine
Popii toți, de-aș fi eu Vladul!